

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
11. juni 1996

Sag T-111/94

Giovanni Ouzounoff Popoff
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — overførsel af en del af lønnen i valutaen i en anden medlemsstat end den, i hvilken institutionen har sæde — afvisning«

Fuldstændig gengivelse på spansk II - 819

Angående: Påstande om annullation af afgørelsen om at afvise klagen vedrørende overførsel af en del af sagsøgerens løn til en boligopsparingskonto i DKR, om, at det fastslås, at sagsøgeren har krav på en sådan overførsel, og om erstatning.

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

De relevante retsfor skrifter og sagens baggrund

I henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) kan en tjenestemand gennem den institution, han tilhører, regelmæssigt lade en del af sine indtægter overføre, for så vidt en sådan overførsel »er bestemt til dækning af udgifter, der især fremkommer på grund af regelmæssige og dokumenterede forpligtelser uden for det land, i hvilket institutionen har sæde, eller det land, i hvilket [tjenestemanden] gør tjeneste«.

Ifølge artikel 2 i ordningen vedrørende de nærmere vilkår for overførsel af en del af en tjenestemands indtægter (herefter »ordningen«) er præmier i henhold til livs- eller invalideforsikringsaftaler eller boligopsparingskontrakter vedrørende visse former for ejendomstransaktioner udgifter, der begrunder en overførsel i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten.

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kommissionen og placeret i Bruxelles, åbnede en boligopsparingskonto i Banco Español de Crédito (herefter »Banesto«) i Bruxelles med henblik på, at Kommissionen skulle overføre 5 000 DKR om måneden hertil. Sagsøgeren indgav en genpart af kontrakten til Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration (GD IX). Sagsøgte overførte herefter fra og med februar 1992 hver måned 5 000 DKR, multipliceret med justeringskoefficienten for Danmark, til denne konto.

Den 13. oktober 1992 og den 21. januar 1993 blev sagsøgerens kontrakt med Banesto ændret på sagsøgerens initiativ, således at det beløb, der skulle overføres, blev forhøjet fra først 5 000 til 9 800 DKR og derefter fra 9 800 til 20 000 DKR. Sagsøgeren gjorde gældende, at han ved overgivelse af genparter af tillæggene til kontrakten havde givet GD IX meddelelse om disse ændringer.

Den 20. august 1993 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, klage over, at hans to »ansøgninger« om forhøjelse af det overførte beløb til henholdsvis 9 800 og 20 000 DKR var blevet afslået. Da Kommissionen ikke tog stilling til klagen inden for firemånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, måtte klagen anses for stiltiende afvist. Ved afgørelse af 30. marts 1994 afviste ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt klagen.

Formaliteten

Påstanden om annullation af den stiltiende afgørelse om afvisning af klagen

Retten bemærkede, at når der ikke foreligger en for den berørte tjenestemand bebyrdende afgørelse, er den forudgående administrative procedure i henhold til vedtægtens artikel 90 en procedure, der er opdelt i to etaper. Det fremgår således af artikel 90, stk. 1, at enhver person, der er omfattet af vedtægten, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en afgørelse for sit vedkommende. I tilfælde af et ugunstigt svar eller i mangel af svar kan den pågældende for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over denne myndigheds udtrykkelige eller stiltiende afgørelse på de vilkår, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Henvi sning til: Retten, 15. juli 1993, forenede sager T-17/90, T-28/91 og T-17/92, Camara Alloisio m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 841, præmis 45; Retten, 15. juli 1993, sag T-27/92, Camera-Lampitelli m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 873, præmis 26.

Det var ubestridt, at sagsøgeren aldrig havde indgivet en formel skriftlig ansøgning til sagsøgte om overførsel af henholdsvis 9 800 og 20 000 DKR i henhold til artikel 17 i bilag VII til vedtægten. Sagsøgeren måtte dog antages at have gjort gældende, at overgivelsen til GD IX af genparten af tillæggene til boligopsparingskontrakten kunne sidestilles med en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1.

Retten bemærkede, at en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90 skal indeholde en opfordring til ansættelsesmyndigheden om at træffe en afgørelse vedrørende den pågældende tjenstemands forhold. Ansøgningen skal på tilstrækkelig klar måde præcisere, hvilken genstand den har, således at ansættelsesmyndigheden kan træffe afgørelse herudfra. Retten fandt på dette grundlag, at uanset at sagsøgeren havde overgivet genparten af tillæggene til kontrakten til GD IX, måtte det dog gælde, at dette ikke i sig selv kunne anses for en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1. Tillæggene til kontrakten mellem sagsøgeren og en bank indeholdt således ingen klar opfordring til ansættelsesmyndigheden om at træffe en afgørelse vedrørende sagsøgerens forhold.

Henvisning til: Domstolen, 12. marts 1975, sag 23/74, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 353, præmis 11.

Den omstændighed, at Kommissionen i første omgang alene på det grundlag, at sagsøgeren havde overgivet en genpart af boligopsparingskontrakten, havde imødekommet sagsøgerens ønske, kunne herved ikke fritage sagsøgeren fra forpligtelsen til at iagttage den i vedtægtens artikel 90 fastlagte administrative procedure. Sagsøgeren kunne heller ikke med føje påberåbe sig, at en række tjenstemænd havde opnået en forhøjelse af beløb, der blev overført i DKR, efter blot at have overgivet en genpart af et tillæg til deres boligopsparingskontrakt til GD IX. Det var således klart, at en tjenstemand, der mener at have et krav på en særlig ydelse på grundlag af vedtægtens bestemmelser, i første omgang må tage kontakt med vedkommende tjenstegren med henblik på at opnå den pågældende ydelse. Hvad nærmere angår overførsler efter artikel 17 i bilag VII til vedtægten indeholder ordningens artikel 6, stk. 1, bestemmelse om, at »anmodninger« herom skal indgives skriftligt. Såfremt administrationen herefter ikke imødekommer en opfordring efter

ordningens artikel 6, stk. 1, må den tjenestemand, der ønsker en overførsel eller en forhøjelse af det overførte beløb, som allerede er blevet godkendt, når der ikke foreligger en bebyrdende afgørelse, ad tjenestevejen indgive en formel ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, med opfordring til ansættelsesmyndigheden om, at denne træffer en afgørelse vedrørende den pågældendes forhold.

Retten konstaterede, at administrationen intet nærmere havde foretaget sig i anledning af, at sagsøgeren havde fremsendt genparten af tillæggene til sin boligopsparingskonto i Banesto. Da der således ikke forelå nogen bebyrdende afgørelse, skulle sagsøgeren, inden han klagede, have indgivet en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1. Sagsøgeren havde ikke indgivet en sådan ansøgning og havde dermed ikke iagttaget den gældende administrative procedure i to etaper. Herefter måtte sagen afvises for så vidt angår påstanden om annullation af den stiltiende afgørelse om afvisning af klagen.

Påstanden om annullation af den udtrykkelige afgørelse om afvisning af klagen

Retten bemærkede, at den udtrykkelige afgørelse om afvisning af klagen var rent bekræftende i forhold til den stiltiende afgørelse herom, og at det allerede var blevet fastslået, at sagen måtte afvises for så vidt angår sidstnævnte afgørelse. Det fremgår herved af fast retspraksis, at en påstand om annullation af en bekræftende afgørelse ikke kan realitetsbehandles.

Henvisning til: Domstolen, 15. december 1988, forenede sager 166/86 og 220/86, Irish Cement mod Kommissionen, Sml. s. 6473, præmis 16; Retten, 22. november 1990, sag T-4/90, Lestelle mod Kommissionen, Sml. II, s. 689, præmis 24-27; Retten, 27. oktober 1994, sag T-64/92, Chavane de Dalmassy m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 723, præmis 25.

Påstanden om, at det fastslås, at sagsøgeren har krav på de forlangte månedlige overførsler

Retten bemærkede, at den savner kompetence til at rette påbud til institutionerne og til at træffe afgørelse i disses sted. Sagen måtte herefter ligeledes afvises for så vidt angår denne påstand.

Henvisning til: Retten, 11. juli 1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, præmis 30; Retten, 28. januar 1993, sag T-53/92, Piette Stachelski mod Kommissionen, Sml. II, s. 35, præmis 21; Camera-Lampitelli m.fl., a.st., præmis 25.

Erstatningspåstanden

Retten bemærkede, at grundlaget for denne påstand var det tab, som sagsøgeren angiveligt havde lidt som følge af den afgørelse, han havde påstået annulleret, dvs. den i den stiltiende afgørelse om afvisning af klagen indeholdte afgørelse fra Kommissionen om ikke at ville overføre en del af sagsøgerens løn til hans boligopsparingskonto i DKR. Erstatningspåstanden havde således umiddelbar sammenhæng med annullationspåstanden. Da annullationspåstanden ikke kunne realitetsbehandles, måtte sagen ligeledes afvises for så vidt angår erstatningspåstanden.

Henvisning til: Domstolen, 14. februar 1989, sag 346/87, Bossi mod Kommissionen, Sml. s. 303, præmis 31; Retten, 9. februar 1994, sag T-82/91, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 61, præmis 34.

Konklusion:

Sagen afvises.